

HÁROM KÍSÉRLET

BRASNYÓ ISTVÁN

ÖREG KUTYÁNK

Öreg kutyánk vak és süket: nyáladzásra fogja az életét. Álmában talán szálerdőket lát, ahol fiatalon többször is megfordultunk. Ha lánc csördül, a szederinda neszezése izgatja, s hajnali legelők haromatát rázza magáról. De ki gondol egy vak kutya álmaira, ki értené meg hallása szabadságát? Az erdőket kivágták, s mi magunk is kutyának való kegyelemkenyéren tengődünk. A kutya jobban tudja ezt, mint mi, és szeretné, ha elpusztítanánk. Ám puskánk már nincs meg, puskánk elkallódott; egy utolsó lövés szunnyadozik csupán lelkiismeretünkben, és az csakugyan a miénk. Arra vár, hogy a lelkeszi hivatal javíthatatlan iszákosság miatt felmondja támogatásunkat, és összetörje a kis Jézus szívét, amely azontúl hiába világít... És a nővérek hogy suhognak majd fehér szárnyaikon a vérüinktől elöntött folyosón! De hogy kivénhedt, árva kutyánkat is pártfogásukba vegyék, arról nem esik szó, csak suhognak, akár a szél.

SZÉDÜLÉS

Néha jártunkban hirtelen mozdulat állít meg bennünket; agyvelőnk vet hullámot, akár a meztelen csiga háta. Egy régi napra kell gondolnunk, amikor szürke lovunk megszedült kocsink előtt: nem tudott helyben megállni, és körbe-körbe forogva maga alá gyűrte a világot. Ma is érezzük ezeket a patákat, melyeknek na-

gyobb gondjuk van annál, hogy létezzenek is, amelyek a csillagokból taposnak ránk.

ŐSZI KÖD

Megyek az őszi ködben, célom az esti italozás. Párnaként repedek széjjel, pihém messzire szállnak: a korai hó.